

Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi
Journal of Terrorism and Radicalization Studies

Haziran 2024, Cilt: 3, Sayı: 2, ss. 193-218

June 2024, Volume: 3, Issue: 2, pp. 193-218

ISSN 2792-0518 (Basılı/Print)

ISSN 2822-2334 (Çevrimiçi/Online)

Makaleye ait Bilgiler / Article Information

Söyleşi / Interview

Makalenin Başlığı / Article Title

Interview with Prof. Gus Martin: Advances in Technology are Providing New Tools and Capabilities to Terrorist Organizations

Prof. Gus Martin ile Söyleşi: Teknolojideki Gelişmeler Terör Örgütlerine Yeni İmkân ve Kabiliyetler Sağlıyor

Yazar(lar) / Writer(s)

TRAD

Atıf Bilgisi / Citation:

TRAD. (2024). Interview with Prof. Gus Martin: Advances in Technology are Providing New Tools and Capabilities to Terrorist Organizations. *Journal of Terrorism and Radicalization Studies*, 3(2), pp. 193-218

TRAD. (2024). Prof. Gus Martin ile Söyleşi: Teknolojideki Gelişmeler Terör Örgütlerine Yeni İmkân ve Kabiliyetler Sağlıyor. *Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi*, 3(2), ss. 193-218

Terörizm ve Radikalleşme ile Mücadele Araştırma Merkezi Derneği

Research Center for Defense Against Terrorism and Radicalization Association

Adres/Address: Beytepe Mah. Kanuni Sultan Süleyman Bulvarı

5387. Cadde No:15A D:58

06800 Çankaya/Ankara

www.tradergisi.com

e-posta/e-mail: editortrad@teram.org

INTERVIEW WITH PROF. GUS MARTIN: ADVANCES IN TECHNOLOGY ARE PROVIDING NEW TOOLS AND CAPABILITIES TO TERRORIST ORGANIZATIONS

ABSTRACT

Journal of Terrorism and Radicalization Studies (TRAD) is pleased to host an interview with Professor Gus Martin. Gus Martin is a Professor and Department Chair of Criminal Justice Administration in the Department of Public Administration, first appointed in 2001. He served as the founding Director of the School of Public Service and Justice. He also served for nearly ten years in academic administration at CSU Dominguez Hills as Associate Vice President for Faculty Affairs, Acting Associate Dean of the College of Business Administration and Public Policy, and Associate Vice President for Human Resources Management. Dr. Martin's research and professional interests are terrorism and extremism, homeland security, and administration of justice. He is author of a number of books on the subjects of terrorism and homeland security, including *Understanding Terrorism: Challenges, Perspectives, and Issues*, *Understanding Homeland Security*, *Essentials of Terrorism: Concepts and Controversies*, *The SAGE Encyclopedia of Terrorism*, Second Edition, *Terrorism and Homeland Security*, and *The New Era of Terrorism: Selected Readings*. He is also author of *Juvenile Justice: Process and Systems*. Dr. Martin began his academic career as an Administration of Justice professor at the Graduate School of Public and International Affairs, University of Pittsburgh. Prior to joining academia, Dr. Martin served as Managing Attorney for the Fair Housing Partnership of Greater Pittsburgh, Special Counsel to the Attorney General of the U.S. Virgin Islands, and Legislative Assistant to Congressman Charles B. Rangel of New York. Dr. Martin received his A.B. degree from Harvard College, J.D. from Duquesne University Thomas R. Kline School of Law, and Ph.D. from the Graduate School of Public and International Affairs at the University of Pittsburgh.

Keywords: Terrorism, Terrorism Studies, State Terrorism, Far-Right Terrorism, Technology.

TRAD: First of all, thank you for accepting the interview request from the Journal of Terrorism and Radicalization Studies (TRAD). Professor, we would like begin our interview by asking some questions about terrorism studies. The study of terrorism and political violence is a challenging field of study. In your opinion, what are the biggest difficulties faced by those working in the field of terrorism? Which subjects should scholars who are studying terrorism focus on today? What are your recommendations?

Prof. Gus Martin: Working in the field of terrorism and counterterrorism presents a myriad of challenges. These challenges include, but certainly are not limited to the following factors: First, terrorist groups constantly evolve their tactics, techniques, and procedures (TTPs) to circumvent security measures. Staying ahead of these adaptations requires continuous monitoring and analysis. Second, identifying potential terrorists before they act is

exceedingly difficult. Predictive analytics and behavioral analysis are still imperfect tools, and false positives can have serious consequences. Third, addressing the root causes of terrorism, such as political grievances, socioeconomic disparities, and ideological extremism, requires long-term, multifaceted strategies that go beyond just military or law enforcement responses. Fourth, as technology advances, so too does the potential for cyberterrorism. Attacks on critical infrastructure, financial systems, and information networks pose significant threats and are challenging to defend against. And fifth, maintaining security while upholding civil liberties is a delicate balance. Measures such as surveillance, data collection, and law enforcement actions must be carefully calibrated to prevent overreach and infringement on individual rights.

Addressing these challenges requires a comprehensive approach that integrates intelligence gathering, law enforcement, diplomacy, community engagement, and addressing underlying social, economic, and political factors. Scholars studying terrorism today must focus on a range of interdisciplinary subjects to gain a comprehensive understanding of the phenomenon and develop effective counterterrorism strategies. The study of terrorism is one of the most multidisciplinary subjects in the social sciences, drawing extensively from political science, government, administration of justice, sociology, history, and philosophy. It is also one of the most dynamic subjects.

There are a number of key areas of focus including, but not limited to, the following: First, research into the process of radicalization, including online radicalization, can provide insights into how individuals become involved in terrorist activities and help identify intervention points. Second, with the increasing use of technology by terrorist groups for communication, recruitment, and attacks, scholars should study cybersecurity, social media dynamics, encryption technologies, and the potential for cyberattacks on critical infrastructure. Third, scholars should stay abreast of emerging threats and trends in terrorism, including the rise of lone actors, the use of drones, bioterrorism, and the intersection of terrorism with other forms of organized crime. Fourth, addressing the root causes of terrorism requires understanding the dynamics of conflict, governance, and development in regions affected by terrorism. Research in this area can inform efforts to promote peace, stability, and reconciliation. And fifth, scholars should analyze past counterterrorism efforts to identify successes, failures, and best practices.

This includes studying the effectiveness of military interventions, law enforcement tactics, intelligence gathering methods, and international cooperation mechanisms.

By focusing on these subjects, scholars can contribute to the development of evidence-based policies and interventions aimed at preventing terrorism, mitigating its impact, and promoting peace and security globally.

TRAD: Prof. Martin, another question is about your precious book named “Essentials of Terrorism: Concepts and Controversies”. As you know this book was translated in Turkish and very popular among the scholars who work on terrorism in Türkiye. In this book you are discussing the definition of terrorism and causes of terrorist violence as well. Professor, how define terrorism as a political violence? Could you please elaborate this subject and tell us that why individuals and groups engage in terrorist violence?

Prof. Gus Martin: Terrorism can be defined as a form of political violence that is characterized by the deliberate use of violence, intimidation, or coercion to achieve political objectives. It typically targets civilians or non-combatants with the intention of instilling fear, creating widespread panic, or exerting pressure on governments or other entities to change their policies or behavior. Terrorism is typically motivated by political, ideological, or religious beliefs. The perpetrators seek to advance a particular agenda, challenge existing power structures, or provoke a political response. Attacks often target symbolic locations, institutions, or individuals that represent the perceived enemy or the values and beliefs they seek to undermine. This can include government buildings, religious sites, transportation hubs, or cultural landmarks.

Overall, terrorism as a form of political violence is a complex and multifaceted phenomenon that poses significant challenges to security, governance, and social cohesion. Understanding its dynamics, motivations, and implications is essential for developing effective strategies to prevent, counter, and mitigate its impact.

Individuals and groups engage in terrorist violence for a variety of reasons, often shaped by a combination of political, ideological, social, economic, and psychological factors. Political violence is often driven by ideological or religious beliefs. Extremist ideologies, whether political, religious, or social, can motivate individuals or groups to use violence as a

means to promote their worldview, enforce strict codes of behavior, or purify society according to their interpretation of doctrine. Also, feelings of injustice, oppression, discrimination, or marginalization can fuel resentment and anger, leading individuals or communities to resort to terrorism as a means of expressing their grievances and seeking redress. Perceived injustices can be rooted in historical grievances, social inequalities, or government policies. Thus, psychological factors, such as trauma, indoctrination, manipulation, or a desire for revenge, can play a significant role in motivating individuals to engage in terrorist violence. Some individuals may be susceptible to radicalization due to personal vulnerabilities, exposure to extremist propaganda, or social influences. And very importantly, many terrorist groups seek to achieve specific political objectives, such as overthrowing a government, establishing an independent state, or resisting foreign occupation. They may believe that violence is necessary to challenge existing power structures and advance their political agenda.

Understanding these and other motivations is essential for developing effective counterterrorism strategies that address the root causes of terrorism, prevent radicalization and recruitment, and promote peace, stability, and inclusivity in society.

TRAD: In “Essentials of Terrorism: Concepts and Controversies” you have a chapter named “Terrorism by the State”. We know that there is a wide area of debate about state terrorism. In this context, how do you define state terrorism paradigm? What are the characteristics of terrorism by states? Can terrorism be a tool for states and a foreign policy?

Prof. Gus Martin: State terrorism refers to acts of violence, coercion, or intimidation perpetrated or sponsored by a government or state entity against its own citizens or other populations, often for political purposes. Unlike traditional terrorism, which is typically associated with non-state actors, state terrorism involves the systematic use of state power and resources to suppress dissent, maintain control, or achieve specific political objectives. It is perpetrated or sanctioned by government authorities, including military, law enforcement, intelligence agencies, or paramilitary groups acting on behalf of the state. State terrorism is driven by political goals, such as suppressing opposition movements, silencing dissent, maintaining power, or enforcing ideological conformity. It is often used as a tool of repression against perceived threats to the ruling regime or its policies. State repression

is characterized by the use of coercion, intimidation, and fear to control populations and deter dissent. It may involve the systematic violation of human rights, restrictions on civil liberties, censorship, surveillance, and propaganda. In some cases, states may sponsor or support terrorist groups or insurgent movements operating within their own borders or abroad. This may include providing funding, training, weapons, safe havens, or diplomatic cover to terrorist organizations.

Examples of state terrorism include authoritarian regimes using violence against political dissidents, military dictatorships suppressing popular uprisings, and governments employing terror tactics against ethnic or religious minorities. State terrorism can have devastating consequences for affected populations, leading to widespread human suffering, displacement, and long-term social and political instability.

Addressing state terrorism requires holding perpetrators accountable, promoting respect for human rights and the rule of law, strengthening democratic institutions, and fostering transparency and accountability in governance. International condemnation, diplomatic pressure, economic sanctions, and support for civil society organizations can also help curb state-sponsored repression and promote accountability for human rights abuses.

TRAD: Prof. Martin, you discussed the characteristics of dissident terrorism, “terrorism from below” committed by non-state movements and groups against governments, ethnonational groups, religious groups, and other perceived enemies in your book named “Understanding Terrorism: Challenges, Perspectives, and Issues”. Could you please explain a little bit to our readers that what are the different types of dissident terrorism? Could you describe anti-state terrorism and communal terrorism?

Prof. Gus Martin: Dissident terrorism encompasses various forms of terrorist activity carried out by individuals or groups that oppose the established political order or seek to challenge existing power structures. These groups may be motivated by ideological, ethnic, nationalist, or separatist goals. Common types of dissident terrorism include, but are not limited to, the following: First, ideological terrorists seek to advance a specific political, religious, or social ideology through acts of violence. These ideologies may range from anarchism and communism to white supremacy or religious extremism. Ideological terrorists often target symbols

of authority, government institutions, or individuals perceived as enemies of their cause. Second, nationalist terrorists seek to achieve self-determination, autonomy, or independence for a specific ethnic or national group. They may target government officials, security forces, or institutions associated with the ruling regime, as well as symbols of what they consider to be oppression or foreign occupation. Examples include groups advocating for Kurdish independence in Turkey or Basque separatism in Spain. Third, separatist terrorists seek to break away from an existing political entity or establish an independent state based on ethnic, cultural, or regional identity. They may engage in violent attacks against government forces, infrastructure, or civilians from the dominant group. Examples include the Tamil Tigers in Sri Lanka and the Chechen separatists in Russia. Fourth, revolutionary terrorists seek to overthrow the existing political order and replace it with a new social or political system. They often target government officials, security forces, or economic elites seen as representing the status quo. Revolutionary terrorism may be motivated by Marxist, socialist, or anti-colonial ideologies. And fifth, environmental terrorists seek to promote environmental causes or oppose perceived ecological threats through acts of violence or sabotage. They may target industries or infrastructure perceived as harmful to the environment, such as logging, mining, or oil extraction operations. The Earth Liberation Front (ELF) and the Animal Liberation Front (ALF) are examples of groups engaged in environmental terrorism.

These are just a few examples of the diverse forms that dissident terrorism can take. Each type may have unique goals, tactics, and strategies, but they all share a common aim of using violence or the threat of violence to achieve political change or advance a particular cause.

Anti-state terrorism and communal terrorism are two distinct forms of terrorist activity, each with its own motivations, tactics, and objectives. Anti-state terrorism refers to terrorist acts aimed specifically at undermining or overthrowing a government or state authority. This form of terrorism is characterized by direct attacks on government institutions, officials, or symbols of state power. The objectives of anti-state terrorists may vary widely, ranging from political, ideological, or religious motivations to grievances related to perceived oppression, injustice, or corruption within the government.

Tactics employed by anti-state terrorists may include bombings, assassinations, kidnappings, sabotage, and armed attacks on security forces

or government installations. Anti-state terrorist groups often seek to create fear and instability, weaken government authority, and disrupt the functioning of society to advance their political goals. Examples of anti-state terrorism include attacks by groups seeking to overthrow a government or establish an independent state, such as the Revolutionary Armed Forces of Colombia (FARC), or the Kurdistan Workers' Party (PKK) in Turkey.

Communal terrorism, also known as ethno-nationalist terrorism or sectarian terrorism, refers to terrorist acts perpetrated along ethnic, religious, or communal lines, often targeting members of a specific community or group. This form of terrorism is fueled by inter-group conflicts, tensions, or grievances, and aims to advance the interests of one community at the expense of others. Communal terrorists may seek to provoke or escalate ethnic or religious conflicts, intimidate rival communities, or impose their own political or social agenda through violence. Tactics employed by communal terrorists may include bombings, shootings, massacres, or other forms of targeted violence against civilians based on their ethnic or religious identity.

Communal terrorism can arise in contexts where there are deep-seated ethnic or religious divisions, historical grievances, or competition for resources or political power. Examples include sectarian violence in Iraq between Sunni and Shia Muslims, ethnic clashes in Myanmar between the Rohingya minority and the government, or communal violence in India between Hindus and Muslims.

While anti-state terrorism targets the government or state authority directly, communal terrorism focuses on inter-group conflicts and tensions within society. Both forms of terrorism can have devastating consequences for affected populations and pose significant challenges to peace, stability, and social cohesion.

TRAD: Professor, in the same book's second chapter named "The Nature of the Beast: Defining Terrorism", you discuss that one must first understand the important role of extremism as a primary feature of terrorist behaviour. Could you please tell us what extremism is, how you define it and how extremism leads to terrorism? What should states do to prevent extremism?

Prof. Gus Martin: Extremism refers to the holding of extreme or radical beliefs, ideologies, or viewpoints that deviate significantly from mainstream norms or values. It involves a rigid and uncompromising adherence to

particular ideas or principles, often accompanied by a rejection of alternative perspectives and a willingness to use or condone violence to achieve one's objectives. Extremism can manifest in various domains, including politics, race, religion, ideology, and social issues.

Extremism can lead to terrorism through several pathways. For example, extremist ideologies can serve as a catalyst for the radicalization of individuals, leading them to adopt increasingly extreme beliefs and attitudes. Radicalization often involves a process of indoctrination, socialization, and psychological manipulation, which may occur through exposure to extremist propaganda, charismatic leaders, or radicalizing peer networks. Furthermore, extremist ideologies may justify or glorify the use of violence as a legitimate means of achieving ideological goals. Extremists may view violence as a necessary or inevitable response to perceived injustices, oppression, or existential threats. This legitimization of violence can lower the threshold for individuals to engage in terrorist acts. And it must be remembered that extremist ideologies provide a framework and justification for planning and executing terrorist attacks. Terrorist groups may exploit extremist narratives to recruit operatives, plan attacks, and select targets. Extremist ideologies can also serve as a rallying cry for individuals or groups seeking to incite violence or provoke conflict.

Extremism creates a fertile breeding ground for terrorism by fostering a climate of intolerance, radicalization, and violence. Addressing extremism requires a multifaceted approach that addresses the underlying grievances, promotes inclusive and tolerant societies, counters extremist propaganda, and strengthens resilience against radicalization and recruitment efforts. By addressing the root causes of extremism and promoting alternative narratives based on dialogue, tolerance, and respect for human rights, societies can mitigate the risk of terrorism and promote peace and stability.

Preventing extremism requires a comprehensive and multi-dimensional approach that addresses the root causes of radicalization, promotes social cohesion, strengthens resilience against extremist ideologies, and builds inclusive societies. By adopting a holistic and inclusive approach to preventing extremism, states can mitigate the risk of radicalization, strengthen social cohesion, and build resilient societies that are resistant to extremist ideologies and violence.

TRAD: Professor, you also have a book chapter titled “Terrorism in the United States”. There are some studies and concerns about an increase in far-right radicalization and far-right terrorism in the United States in recent years. Do you agree with these views? Will far-right terrorism become a threat in the United States in the future, or has it already become a threat, in your opinion? Do you also believe that the right-wing terrorism in the United States is usually motivated by racial supremacism and anti-government sentiment?

Prof. Gus Martin: The threat of far-right terrorism in the United States is already a significant concern and has been on the rise in recent years. While the United States has historically faced threats from various forms of terrorism, including jihadist extremism, far-right extremism poses a distinct and growing challenge. Far-right extremist groups and individuals have become more active and organized in the United States, with a proliferation of online communities, forums, and social media platforms facilitating recruitment, radicalization, and coordination. Groups such as white supremacists, neo-Nazis, and anti-government militias have engaged in a range of violent acts, including mass shootings, bombings, and targeted attacks against minority communities.

Several factors contribute to the potential for far-right terrorism to become a threat in the United States. Far-right extremist ideologies, including white supremacy, nativism, and anti-government extremism, continue to attract individuals who are susceptible to radicalization. Online propaganda, conspiracy theories, and extremist rhetoric contribute to the radicalization process, drawing individuals into violent extremist networks and movements. Also, political polarization and social divisions in the United States have created fertile ground for far-right extremism to thrive. Extremist groups exploit grievances, anxieties, and resentments within society, amplifying narratives of identity, victimhood, and conflict to recruit supporters and justify acts of violence. Significantly, far-right extremists often espouse ideologies that advocate for the use of violence to achieve their objectives, including the establishment of a white ethno-state, the overthrow of the government, or the defense of perceived cultural or racial supremacy. The weaponization of extremist ideologies can lead to acts of terrorism and mass violence targeting minority communities, religious institutions, and government facilities.

Given these factors, the potential for far-right terrorism to pose a threat in the United States is significant and warrants close attention from law enforcement, intelligence agencies, policymakers, and civil society organizations. Preventing and countering far-right extremism requires a comprehensive approach that addresses the root causes of radicalization, strengthens community resilience, counters extremist narratives, and promotes social cohesion and inclusion. By addressing the underlying drivers of far-right extremism and enhancing efforts to disrupt extremist networks, the United States can mitigate the risk of far-right terrorism and safeguard against violent extremism in all its forms.

TRAD: Prof. Martin, some experts believe that there is a symbiotic relation between the mass media and terrorism. Do you also believe that this kind of relation exists or not? Could you also explain your thoughts about the role of media in counter terrorism?

Prof. Gus Martin: The relationship between mass media and terrorism is complex and multifaceted, but it can indeed be characterized as somewhat symbiotic. Terrorism seeks attention and aims to spread fear and chaos. Mass media, with its wide reach and constant coverage, provides terrorists with the platform they crave. Terrorist acts often receive extensive media coverage, which amplifies their impact and spreads their message further than the actual event itself might have done. Terrorist organizations often use mass media as a tool for recruitment and propaganda. They may release videos, statements, or manifestos through traditional media outlets or online platforms to attract sympathizers and recruits to their cause. Furthermore, media coverage of terrorism can influence public opinion and government policies.

Governments may feel pressured to respond to terrorist acts forcefully, leading to changes in security measures, foreign policies, or even military interventions. Terrorist groups may strategically carry out attacks to provoke such responses, knowing that the media will broadcast their actions and the government's reactions. Thus, media framing can shape how the public perceives terrorism and terrorist groups. The way in which incidents are reported, the language used, and the images chosen can influence whether the public sees terrorists as ruthless criminals or sympathetic freedom fighters, depending on the context and framing chosen by the media.

The media can play a crucial role in counterterrorism efforts in several ways. First, media outlets can serve as a vital channel for disseminating information about terrorist threats, government responses, and safety precautions to the public. Timely and accurate reporting can help citizens stay informed and vigilant, enabling them to take appropriate actions to protect themselves and their communities. Second, the media can help counter the narratives propagated by terrorist groups by providing accurate and balanced coverage of terrorist incidents. This includes debunking misinformation, avoiding sensationalism, and highlighting the destructive nature of terrorism. By presenting a more nuanced understanding of terrorist motivations and tactics, the media can undermine the appeal of extremist ideologies. Third, in the aftermath of terrorist attacks, the media can play a crucial role in fostering unity and resilience within affected communities. By highlighting stories of solidarity, compassion, and resilience, media outlets can help mitigate the fear and division sown by terrorist acts. Additionally, the media can amplify messages of resilience and defiance from political leaders, community leaders, and ordinary citizens, reinforcing the message that terrorism will not divide or defeat society. Fourth, media coverage can aid law enforcement and intelligence agencies in their efforts to prevent and combat terrorism. Responsible reporting can help raise public awareness of suspicious activities, encourage individuals to report potential threats, and facilitate cooperation between law enforcement agencies and the public. Additionally, controlled dissemination of information by authorities through the media can help shape public perceptions and responses to terrorist incidents. And fifth, the media can facilitate constructive dialogue and understanding between different communities, religions, and cultures, thereby reducing the social and political grievances that can fuel terrorism. By providing a platform for diverse voices and perspectives, the media can help promote tolerance, empathy, and mutual respect, undercutting the narratives of hatred and division promoted by terrorist groups.

Overall, the media's role in counterterrorism is multifaceted, encompassing information dissemination, narrative counteraction, community resilience-building, support for law enforcement efforts, and promotion of dialogue and understanding. Effective collaboration between media organizations, government agencies, civil society groups, and the public is essential to harness the media's potential as a force for countering terrorism and promoting peace and stability.

TRAD: Professor, our last question is about the future of terrorism. We believe that the “old” terrorism was, in many ways, symmetrical and predictable. But now the technology not only improved the counter terrorism polices but also the terrorism tactics, techniques and procures. So in this perspective how you imagine the new threats against the states and terrorism? How you define trends that related to near-term future of terrorism?

Prof. Gus Martin: The likelihood of political violence remains high in the near future. Several trends are shaping the near-term future of terrorism. Terrorism is increasingly becoming intertwined with other forms of conflict, such as insurgency, organized crime, and cyber warfare. Terrorist groups are leveraging technological advancements and exploiting governance vacuums to engage in a wide range of activities beyond traditional acts of violence, including cyberattacks, propaganda dissemination, and illicit financing. Terrorist groups are adapting their tactics and targeting strategies in response to evolving security measures and geopolitical dynamics. There is a growing trend toward low-cost, high-impact attacks, such as lone-wolf or small-cell operations, as well as attacks on soft targets such as crowded public spaces, transportation hubs, and symbolic landmarks.

The internet and social media platforms continue to play a significant role in radicalization and recruitment efforts by terrorist organizations. Online propaganda, indoctrination, and recruitment campaigns enable terrorist groups to reach a global audience, radicalize individuals remotely, and inspire or direct attacks without direct physical contact. Furthermore, advances in technology, such as drones, artificial intelligence, and biotechnology, are providing new tools and capabilities to terrorist groups. These technologies can be weaponized for a variety of purposes, including surveillance, reconnaissance, propaganda dissemination, and even the development of novel weapons of mass destruction.

Despite significant counterterrorism efforts, terrorist groups have demonstrated resilience and adaptability, evolving in response to pressure from security forces and adapting their tactics, techniques, and procedures to exploit vulnerabilities and evade detection. This adaptability underscores the ongoing challenge of countering terrorism effectively in an ever-changing threat landscape. Terrorism is increasingly transcending national borders, with terrorist groups forming transnational networks and alliances. This globalization of terrorism facilitates the flow of fighters, funds, and ideas

across borders, enabling groups to operate in multiple countries simultaneously and collaborate with like-minded organizations worldwide.

Addressing these trends requires a multifaceted approach that encompasses not only traditional security measures but also efforts to address the underlying drivers of terrorism, such as political grievances, socioeconomic marginalization, and ideological extremism. Collaboration between governments, law enforcement agencies, intelligence services, civil society organizations, and technology companies is essential to effectively mitigate the threat of terrorism and promote peace and stability in the near term.

TRAD: Thank you for answering our questions. Is there anything you would like to add?

Prof. Gus Martin: Thank you for allowing me the honor of discussing these very important questions in the field of terrorism and counterterrorism. It has been a sincere pleasure to address your interests. I wish you the best for your future endeavors.

PROF. GUS MARTİN İLE SÖYLEŞİ: TEKNOLOJİDEKİ GELİŞMELER TERÖR ÖRGÜTLERİNE YENİ İMKÂN VE KABİLİYETLER SAĞLIYOR

ÖZET

Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi (TRAD) Profesör Gus Martin ile bir söyleşiye ev sahipliği yapmaktan büyük bir memnuniyet duymaktadır. Gus Martin, 2001 yılında atandığı Kamu Yönetimi Bölümünde Ceza Adaleti Yönetimi Profesörü ve Bölüm Başkanıdır. Kamu Hizmeti ve Adalet Okulu'nun kurucu müdürü olarak görev yapmıştır. Ayrıca yaklaşık on yıl boyunca CSU Dominguez Hills'te akademik yönetimde Fakülte İşlerinden Sorumlu Başkan Yardımcısı, İşletme ve Kamu Politikası Fakültesi Dekan Vekili ve İnsan Kaynakları Yönetiminden Sorumlu Başkan Yardımcısı olarak görev yapmıştır. Dr. Martin'in araştırma ve mesleki ilgi alanları terörizm ve aşırıcılık, iç güvenlik ve adalet yönetimidir. Terörizm ve iç güvenlik konularında aralarında; Terörizmi Anlamak: Zorluklar, Perspektifler ve Sorunlar, Ulusal Güvenliği Anlamak, Terörizmin Temelleri: Kavramlar ve Tartışmalar, SAGE Terörizm Ansiklopedisi, İkinci Baskı, Terörizm ve Ulusal Güvenlik ve Terörizmin Yeni Çağı: Seçilmiş Okumalar ve Çocuk Adaleti: Süreç ve Sistemler gibi çok sayıda kitabın yazarıdır. Dr. Martin akademik kariyerine Pittsburgh Üniversitesi Kamu ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsünde Adalet Yönetimi profesörü olarak başlamıştır. Dr. Martin, akademiye katılmadan önce Büyük Pittsburgh Adil Konut Ortaklığı Yönetici Avukatı, ABD Virjin Adaları Başsavcısı Özel Danışmanı ve New York Kongre Üyesi Charles B. Rangel'in Yasama Asistanı olarak görev yapmıştır. Dr. Martin lisans derecesini Harvard Üniversitesinden almıştır, Duquesne Üniversitesi Thomas R. Kline Hukuk Fakültesinden yüksek lisans ve Pittsburgh Üniversitesi Kamu ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsünden doktora derecelerini almıştır.

Anahtar Kelimeler: Terörizm, Terörizm Çalışmaları, Devlet Terörizmi, Aşırı Sağ Terörizm, Teknoloji.

TRAD: Öncelikle Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi'nin (TRAD) söyleşi talebini kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Profesör, söyleşimize terörizm çalışmaları hakkında bazı sorular sorarak başlamak istiyoruz. Terörizm ve siyasal şiddet çalışmaları zorlu bir çalışma alanı. Sizce terörizm alanında çalışanların karşılaştığı en büyük zorluklar nelerdir? Bugün terörizm üzerine çalışan akademisyenler hangi konulara odaklanmalı? Önerileriniz nelerdir?

Prof. Gus Martin: Terörizm ve terörizmle mücadele alanında çalışmak sayısız zorluğu beraberinde getirmektedir. Bu zorluklar arasında, kesinlikle bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, aşağıdaki faktörler yer almaktadır: Birincisi, terör örgütleri güvenlik önlemlerini aşmak için taktik, teknik ve prosedürlerini sürekli olarak geliştirmektedir. Bu güncellemelerin ve yeniliklerin önüne geçmek sürekli izleme ve analiz gerektirir. İkincisi, potansiyel teröristleri eyleme geçmeden önce tespit etmek son derece zordur.

Tahmine dayalı analitik ve davranışsal analiz hala kusurlu araçlardır ve yanlış pozitif sonuçların ciddi negatif sonuçları olabilir. Üçüncüsü, siyasi şikâyetler, sosyoekonomik eşitsizlikler ve ideolojik aşırıcılık gibi terörizmin temel nedenlerini ele almak, sadece askeri veya kolluk kuvvetleri müdahalelerinin ötesine geçen, uzun vadeli ve çok yönlü stratejiler gerektirir. Dördüncü olarak, teknoloji ilerledikçe siber terörizm potansiyeli de artmaktadır. Kritik altyapı, finansal sistemler ve bilgi ağlarına yönelik saldırılar önemli tehditler oluşturmakla birlikte bunlara karşı tedbirler almak da oldukça zordur. Ve beşincisi, sivil özgürlükleri korurken güvenliği sağlamak hassas bir dengedir. Gözetim, veri toplama ve kolluk kuvvetlerini kullanmak gibi tedbirler, aşırıya kaçmayı ve bireysel hakların ihlalini önlemek için dikkatli bir şekilde ayarlanmalıdır.

Bu zorlukların ele alınması, istihbarat toplama, kolluk kuvvetlerinin kullanılması, diplomasi, toplum katılımı ve altta yatan sosyal, ekonomik ve siyasi faktörlerin ele alınmasını bütünleştiren kapsamlı bir yaklaşım gerektirir. Günümüzde terörizm üzerine çalışan akademisyenler, bu olguyu kapsamlı bir şekilde anlamak ve etkili terörizmle mücadele stratejileri geliştirmek için bir dizi disiplinler arası konuya odaklanmalıdır. Terörizm çalışmaları, siyaset bilimi, hükümet ve adalet yönetimi, sosyoloji, tarih ve felsefeden kapsamlı bir şekilde yararlanan sosyal bilimlerdeki çok disiplinli konulardan biridir. Bu alan aynı zamanda en dinamik konulardan da birisidir.

Aşağıdakiler dâhil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere bir dizi kilit odak alanı bulunmaktadır: İlk olarak, çevrimiçi radikalleşme de dâhil olmak üzere radikalleşme sürecine ilişkin araştırmalar, bireylerin terörist faaliyetlere nasıl dâhil olduklarına dair iç görü sağlayabilir ve müdahale noktalarının belirlenmesine yardımcı olabilir. İkinci olarak, terör örgütlerinin iletişim, eleman kazanma ve eylemler için teknolojiyi giderek daha fazla kullanması nedeniyle akademisyenler siber güvenlik, sosyal medya dinamikleri, şifreleme teknolojileri ve kritik altyapıya yönelik siber saldırı potansiyelini araştırmalıdır. Üçüncü olarak akademisyenler terörizmde ortaya çıkan tehditleri ve eğilimleri yakından takip etmelidirler. Yalnız aktörlerin yükselişi, insansız hava araçlarının kullanımı, biyo-terörizm ve terörizmin diğer organize suç biçimleriyle kesişmesi gibi konuları yakından takip etmelidirler. Dördüncü olarak, terörizmin temel nedenlerini ele almak, terörizmden etkilenen bölgelerdeki çatışma, yönetim ve kalkınma dinamiklerini anlamayı gerektirir. Bu alandaki araştırmalar barış, istikrar ve

uzlaşmayı teşvik etme çabalarına bilgi sağlayabilir. Beşinci olarak, akademisyenler başarıları, başarısızlıkları ve en iyi uygulamaları belirlemek için geçmişteki terörle mücadele çabalarını analiz etmelidir. Buna askeri müdahalelerin, kolluk kuvvetleri taktiklerinin, istihbarat toplama yöntemlerinin ve uluslararası iş birliği mekanizmalarının etkinliğinin incelenmesi de dâhildir. Akademisyenler bu konulara odaklanarak terörizmin önlenmesi, etkilerinin azaltılması ve küresel olarak barış ve güvenliğin teşvik edilmesine yönelik kanıta dayalı politika ve müdahalelerin geliştirilmesine katkıda bulunabilirler.

TRAD: Profesör Martin, bir diğer sorumuz da “Essentials of Terrorism: Concepts and Controversies” isimli değerli kitabınızla ilgili. Bildiğiniz gibi bu kitabınız Terörizm: Kavramlar ve Kuramlar adıyla Türkçeye de çevrildi. Kitabınız Türkiye’de terörizm üzerine çalışan akademisyenler arasında oldukça popüler oldu. Bu kitapta terörizmin tanımını ve terörist şiddetin nedenlerini de tartışıyorsunuz. Profesör, siyasi bir şiddet yöntemi olarak terörizmi nasıl tanımlarsınız? Bu konuyu biraz daha açabilir misiniz? Bize bireylerin ve örgütlerin neden terörist şiddete başvurduklarını anlatabilir misiniz?

Prof. Gus Martin: Terörizm, siyasi hedeflere ulaşmak için kasıtlı olarak şiddet, yıldırma veya zor kullanımı ile karakterize edilen siyasi bir şiddet biçimi olarak tanımlanabilir. Terörizm genellikle korku salmak, yaygın panik yaratmak ya da hükümetlere veya diğer kuruluşlara politikalarını veya davranışlarını değiştirmeleri için baskı uygulamak amacıyla, sivilleri veya muharip olmayan kişileri hedef almaktadır. Terörizm tipik olarak siyasi, ideolojik veya dini inançlar tarafından motive edilir. Teröristler belirli bir gündemi ilerletmeye, mevcut güç yapılarına meydan okumaya veya siyasi bir tepkiyi kışkırtmaya çalışırlar. Eylemler genellikle algılanan düşmanı veya zayıflatmak istedikleri değerleri ve inançları temsil eden sembolik yerleri, kurumları veya bireyleri hedef alır. Bunlar arasında hükümet binaları, dini mekânlar, ulaşım merkezleri veya kültürel simge yapılar yer alabilir.

Genel olarak, siyasal şiddetin bir biçimi olan terörizm, güvenlik, yönetim ve sosyal uyum açısından önemli zorluklar teşkil eden, karmaşık ve çok yönlü bir olgudur. Terörizmin dinamiklerini, motivasyonlarını ve yöntemlerini anlamak ve terörizmin sonuçlarını önleme, terörizmle mücadele ve terörizmin olumsuz etkilerini azaltmaya yönelik etkili stratejiler geliştirmek için oldukça önemlidir.

Bireyler ve örgütler, genellikle siyasi, ideolojik, sosyal, ekonomik ve psikolojik faktörlerin bir araya gelmesiyle şekillenen çeşitli nedenlerle terörist şiddete başvurmaktadır. Siyasal şiddet genellikle ideolojik veya dini inançlar tarafından yönlendirilir. İster siyasi, ister dini veya sosyal olsun, aşırılıkçı ideolojiler bireyleri veya grupları kendi dünya görüşlerini desteklemek, katı davranış kurallarını uygulamak veya doktrin yorumlarına göre toplumu arındırmak için şiddete başvurmaya motive edebilir. Ayrıca, adaletsizlik, baskı, ayrımcılık veya ötekileştirme duyguları kızgınlık ve öfkeyi körükleyerek bireyleri veya toplumları şikâyetlerini ifade etme ve telafi arama aracı olarak terörizme başvurmaya yönlendirebilir. Algılanan adaletsizliklerin kökleri tarihsel mağduriyetlere, sosyal eşitsizliklere veya hükümet politikalarına dayanabilir. Dolayısıyla, travma, telkin, manipülasyon veya intikam arzusu gibi psikolojik faktörler, bireyleri terör şiddetine katılmaya motive etmede önemli bir rol oynayabilir. Bazı bireyler kişisel hassasiyetleri, aşırılık yanlısı propagandaya maruz kalmaları ya da sosyal etkiler nedeniyle radikalleşmeye yatkın olabilirler. Ve çok daha önemlisi, birçok terör örgütü bir hükümeti devirmek, bağımsız bir devlet kurmak veya yabancı işgale direnmek gibi belirli siyasi hedeflere ulaşmaya çalışır. Mevcut güç yapılarına meydan okumak ve siyasi gündemlerini ilerletmek için şiddetin gerekli olduğuna inanabilirler.

Bu ve diğer motivasyonların anlaşılması, terörizmin temel nedenlerini ele alan, radikalleşmeyi ve terör örgütlerine yeni katılımları önleyen, toplumda barış, istikrar ve kapsayıcılığı teşvik eden etkili terörizmle mücadele stratejilerinin geliştirilmesi için elzemdir.

TRAD: Terörizm: Kavramlar ve Kuramlar adlı kitabınızda “Devlet Terörizmi” isimli bir bölümünüz de var. Devlet terörizmi konusunda geniş bir tartışma alanı olduğunu biliyoruz. Bu bağlamda devlet terörizmi paradigmasını nasıl tanımlıyorsunuz? Devlet terörizminin özellikleri nelerdir? Terörizm devletler ve dış politika için bir araç olabilir mi?

Prof. Gus Martin: Devlet terörizmi, bir hükümet veya devlet kuruluşu tarafından kendi vatandaşlarına veya diğer halklara karşı, genellikle siyasi amaçlarla uygulanan veya desteklenen şiddet, baskı veya yıldırma eylemlerini ifade eder. Tipik olarak devlet dışı aktörlerle ilişkilendirilen geleneksel terörizmin aksine, devlet terörizmi muhalefeti bastırmak, kontrolü sürdürmek veya belirli siyasi hedeflere ulaşmak için devlet gücünün ve kaynaklarının sistematik olarak kullanılmasını içerir. Devlet adına hareket eden askeri birlikler, kolluk kuvvetleri, istihbarat teşkilatları veya paramiliter

gruplar da dâhil olmak üzere hükümet yetkilileri tarafından uygulanır. Devlet terörizmi, muhalif hareketleri bastırmak, muhalefeti susturmak, iktidarı sürdürmek veya ideolojik uyumu zorlamak gibi siyasi hedefler tarafından yönlendirilir. Genellikle iktidardaki rejime veya politikalarına yönelik algılanan tehditlere karşı bir baskı aracı olarak kullanılır. Devlet baskısı, nüfusları kontrol etmek ve muhalefeti caydırmak için zorlama, gözdağı ve korku kullanımı ile karakterize edilir. İnsan haklarının sistematik ihlalini, sivil özgürlüklerin kısıtlanmasını, sansürü, gözetimi ve propagandayı içerebilir. Bazı durumlarda devletler kendi sınırları içinde veya dışında faaliyet gösteren terör örgütlerine veya isyancı hareketlere destek olabilir veya destek verebilir. Bu, terör örgütlerine finansman, eğitim, silah, güvenli sığınak veya diplomatik koruma sağlamayı içerebilir.

Devlet terörizmi örnekleri arasında siyasi muhaliflere karşı şiddet kullanan otoriter rejimler, halk ayaklanmalarını bastıran askeri diktatörlükler ve etnik veya dini azınlıklara karşı terör taktikleri uygulayan hükümetler yer almaktadır. Devlet terörizmi, etkilenen halklar için yıkıcı sonuçlar doğurabilir ve yaygın insani acılara, yerinden edilmelere ve uzun vadeli sosyal ve siyasi istikrarsızlığa yol açabilir.

Devlet terörizminin önlenmesi, faillerin sorumlu tutulmasını, insan haklarına ve hukukun üstünlüğüne saygının teşvik edilmesini, demokratik kurumların güçlendirilmesini ve yönetimde şeffaflık ve hesap verebilirliğin teşvik edilmesini gerektirir. Uluslararası kınama, diplomatik baskı, ekonomik yaptırımlar ve sivil toplum örgütlerine destek de devlet destekli baskının azaltılmasına ve insan hakları ihlalleri için hesap verebilirliğin teşvik edilmesine yardımcı olabilir.

TRAD: Profesör Martin, “Terörizmi Anlamak: Zorluklar, Perspektifler ve Sorunlar” adlı kitabınızda muhalif terörizmin, devlet dışı hareketler ve gruplar tarafından hükümetlere, etnik gruplara, dini gruplara ve diğer düşmanlara karşı uygulanan “aşağıdan yukarıya terörizmin” özelliklerini ele aldınız. Okuyucularımıza muhalif terörizmin farklı türlerinin neler olduğunu biraz açıklayabilir misiniz? Devlet karşıtı terörizm ve komünal terörizmi tanımlayabilir misiniz?

Prof. Gus Martin: Muhalif terörizm, yerleşik siyasi düzene karşı çıkan veya mevcut iktidar yapılarına meydan okumaya çalışan bireyler veya gruplar tarafından gerçekleştirilen çeşitli terör faaliyetlerini kapsar. Bu gruplar ideolojik, etnik, milliyetçi veya ayrılıkçı hedeflerle hareket edebilirler.

Yaygın muhalif terörizm türleri aşağıdakileri içerir, ancak bunlarla sınırlı değildir: İlk olarak, ideolojik teröristler şiddet eylemleri yoluyla belirli bir siyasi, dini veya sosyal ideolojiyi sürdürmeye çalışırlar. Bu ideolojiler anarşizm ve komünizmden beyazların üstünlüğüne veya dini aşırılığa kadar uzanabilir. İdeolojik teröristler genellikle otorite sembollerini, devlet kurumlarını veya davalarının düşmanı olarak algılanan bireyleri hedef alırlar. İkinci olarak milliyetçi teröristler, belirli bir etnik veya ulusal grup için kendi kaderini tayin etme, özerklik veya bağımsızlık elde etmeye çalışırlar. Hükümet yetkililerini, güvenlik güçlerini veya iktidardaki rejimle ilişkili kurumları hedef alabilecekleri gibi, baskı veya yabancı işgali olarak gördükleri sembolleri de hedef alabilirler. Türkiye’de Kürtlerin bağımsızlığını savunan gruplar veya İspanya’da Bask ayrılıkçılığı buna örnek olarak verilebilir. Üçüncü olarak, ayrılıkçı teröristler mevcut bir siyasi oluşumdan kopmaya veya etnik, kültürel veya bölgesel kimliğe dayalı bağımsız bir devlet kurmaya çalışırlar. Hükümet güçlerine, altyapıya veya hâkim gruptan sivillere karşı şiddet içeren saldırılarda bulunabilirler. Sri Lanka’daki Tamil Kaplanları ve Rusya’daki Çeçen ayrılıkçılar buna örnek olarak verilebilir. Dördüncü olarak, devrimci teröristler mevcut siyasi düzeni yıkmaya ve yerine yeni bir sosyal veya siyasi sistem getirmeye çalışırlar. Genellikle hükümet yetkililerini, güvenlik güçlerini veya statükoyu temsil ettiği düşünülen ekonomik elitleri hedef alırlar. Devrimci terörizm Marksist, sosyalist veya sömürge karşıtı ideolojiler tarafından motive edilebilir. Beşinci olarak, çevreci teröristler şiddet veya sabotaj eylemleri yoluyla çevresel amaçları desteklemeye veya algılanan ekolojik tehditlere karşı çıkmaya çalışırlar. Ağaç kesimi, madencilik veya petrol çıkarma operasyonları gibi çevreye zararlı olarak algılanan endüstrileri veya altyapıyı hedef alabilirler. Dünya Kurtuluş Cephesi (*The Earth Liberation Front - ELF*) ve Hayvan Kurtuluş Cephesi (*Animal Liberation Front - ALF*) çevre terörizmi yapan gruplara örnektir.

Bunlar muhalif terörizmin alabileceği çeşitli biçimlere sadece birkaç örnektir. Her bir türün kendine özgü hedefleri, taktikleri ve stratejileri olabilir, ancak hepsinin ortak amacı siyasi değişim sağlamak veya belirli bir davayı sürdürmek için şiddet veya şiddet tehdidi kullanmaktır.

Devlet karşıtı terörizm ve toplumsal terörizm, her birinin kendine özgü motivasyonları, taktikleri ve hedefleri olan iki farklı terörizm biçimidir. Devlet karşıtı terörizm, özellikle bir hükümeti veya devlet otoritesini zayıflatmayı veya devirmeyi amaçlayan terör eylemlerini ifade eder. Bu

terörizm biçimi, devlet kurumları, yetkilileri veya devlet gücünün sembollerine doğrudan saldırılarla karakterize edilir. Devlet karşıtı teröristlerin hedefleri siyasi, ideolojik veya dini motivasyonlardan hükümet içinde algılanan baskı, adaletsizlik veya yolsuzlukla ilgili şikâyetlere kadar geniş bir yelpazede değişebilir. Devlet karşıtı teröristler tarafından kullanılan taktikler arasında bombalama, suikast, adam kaçırma, sabotaj ve güvenlik güçlerine veya hükümet tesislerine yönelik silahlı saldırılar yer alabilir. Devlet karşıtı terör örgütleri genellikle korku ve istikrarsızlık yaratmaya, hükümet otoritesini zayıflatmaya ve siyasi hedeflerini ilerletmek için toplumun işleyişini bozmaya çalışırlar. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (*Revolutionary Armed Forces of Colombia - FARC*) veya Türkiye'deki Kürdistan İşçi Partisi (PKK) gibi bir hükümeti devirmek veya bağımsız bir devlet kurmak isteyen örgütlerin saldırıları devlet karşıtı terörizme örnek olarak verilebilir.

Etno-milliyetçi terörizm veya mezhepçi terörizm olarak da bilinen toplumsal terörizm, etnik, dini veya toplumsal hatlar boyunca işlenen ve genellikle belirli bir topluluğun veya grubun üyelerini hedef alan terör eylemlerini ifade eder. Bu tür terörizm, gruplar arası çatışmalar, gerilimler veya şikâyetlerden beslenir ve bir topluluğun çıkarlarını diğerlerinin aleyhine olacak şekilde ilerletmeyi amaçlar. Toplumsal teröristler etnik veya dini çatışmaları kışkırtmak veya tırmandırmak, rakip toplulukları sindirmek veya şiddet yoluyla kendi siyasi veya sosyal gündemlerini empoze etmek isteyebilirler. Toplumsal teröristler tarafından kullanılan taktikler arasında bombalamalar, silahlı saldırılar, katliamlar veya etnik veya dini kimliklerine dayalı olarak sivillere yönelik diğer hedefli şiddet biçimleri yer alabilir.

Toplumsal terörizm, köklü etnik veya dini bölünmelerin, tarihi şikâyetlerin veya kaynaklar ya da siyasi güç için rekabetin olduğu bağlamlarda ortaya çıkabilir. Irak'ta Sünni ve Şii Müslümanlar arasındaki mezhepsel şiddet, Myanmar'da Rohingya azınlığı ve hükümet arasındaki etnik çatışmalar veya Hindistan'da Hindular ve Müslümanlar arasındaki toplumsal şiddet buna örnek olarak verilebilir.

Devlet karşıtı terörizm doğrudan hükümeti veya devlet otoritesini hedef alırken, toplumsal terörizm gruplar arası çatışmalara ve toplum içindeki gerilimlere odaklanır. Her iki terörizm türü de etkilenen halklar için yıkıcı sonuçlar doğurabilir ve barış, istikrar ve sosyal uyum için önemli zorluklar teşkil edebilir.

TRAD: Profesör, aynı kitabın ikinci bölümü olan “Canavarın Doğası: Terörizmi Tanımlamak” başlıklı ikinci bölümde, öncelikle terörist davranışların temel özelliği olarak aşırıcılığın önemli rolünün anlaşılması gerektiğini tartışıyorsunuz. Bize aşırıcılığın ne olduğunu, aşırıcılığı nasıl tanımladığınızı ve aşırıcılığın terörizme nasıl yol açtığını anlatır mısınız? Devletler aşırıcılığı önlemek için ne yapmalıdır?

Prof. Gus Martin: Aşırıcılık, ana akım normlardan veya değerlerden önemli ölçüde sapan aşırı veya radikal inançlara, ideolojilere ya da bakış açılara sahip olmayı ifade eder. Belirli fikirlere veya ilkelere katı ve tavizsiz bir bağlılığı içerir. Genellikle alternatif perspektiflerin reddedilmesi ve kişinin hedeflerine ulaşmak için şiddet kullanma veya şiddete göz yumma isteği ile birlikte görülür. Aşırıcılık siyaset, ırk, din, ideoloji ve sosyal konular da dâhil olmak üzere çeşitli alanlarda ortaya çıkabilir.

Aşırıcılık çeşitli yollarla terörizme yol açabilir. Örneğin, aşırıcılık yanlısı ideolojiler bireylerin radikalleşmesi için bir katalizör görevi görebilir, giderek daha aşırı inanç ve tutumlar benimsemelerine yol açabilir. Radikalleşme genellikle aşırıcılık yanlısı propagandaya, karizmatik liderlere veya radikalleştirici akran ağlarına maruz kalma yoluyla meydana gelebilecek bir telkin, sosyalleşme ve psikolojik manipülasyon sürecini içerir. Ayrıca, aşırıcılık yanlısı ideolojiler şiddet kullanımını ideolojik hedeflere ulaşmanın meşru bir aracı olarak meşrulaştırabilir veya yüceltebilir. Aşırıcılık yanlıları şiddeti, algılanan adaletsizliklere, baskıya veya varoluşsal tehditlere karşı gerekli veya kaçınılmaz bir tepki olarak görebilir. Şiddetin bu şekilde meşrulaştırılması, bireylerin terör eylemlerine girişme eşiğini düşürebilir. Aşırıcılık yanlısı ideolojilerin terör saldırılarının planlanması ve gerçekleştirilmesi için bir çerçeve ve gerekçe sağladığı da unutulmamalıdır. Terör örgütleri eleman toplamak, saldırı planlamak ve hedef seçmek için aşırı söylemleri kullanabilir. Aşırı ideolojiler aynı zamanda şiddeti kışkırtmak veya çatışmayı provoke etmek isteyen bireyler veya örgütler için bir toplanma çağrısı işlevi görebilir.

Aşırıcılık, hoşgörüsüzlük, radikalleşme ve şiddet ortamını besleyerek terörizm için verimli bir üreme alanı yaratır. Aşırıcılığın ele alınması, altta yatan mağduriyetleri ele alan, kapsayıcı ve hoşgörülü toplumları teşvik eden, aşırı propagandaya karşı koyan ve radikalleşme ve eleman temin çabalarına karşı dayanıklılığı güçlendiren çok yönlü bir yaklaşım gerektirir. Aşırıcılığın temel nedenlerini ele alarak ve alternatifleri teşvik ederek

diyalog, hoşgörü ve insan haklarına saygıya dayalı söylemler sayesinde toplumlar terörizm riskini azaltabilir, barış ve istikrarı teşvik edebilir.

Aşırıcılığın önlenmesi, radikalleşmenin temel nedenlerini ele alan, sosyal uyumu teşvik eden, aşırı ideolojilere karşı dayanıklılığı güçlendiren ve kapsayıcı toplumlar inşa eden kapsamlı ve çok boyutlu bir yaklaşım gerektirir. Devletler aşırıcılığı önlemeye yönelik bütüncül ve kapsayıcı bir yaklaşım benimseyerek radikalleşme riskini azaltabilir, sosyal uyumu güçlendirebilir ve aşırı ideolojilere ve şiddete karşı dirençli toplumlar inşa edilebilir.

TRAD: Profesör, “Amerika Birleşik Devletleri’nde Terörizm” başlıklı bir kitap bölümünüz daha var. Son yıllarda Amerika Birleşik Devletleri’nde aşırı sağ radikalleşmenin ve aşırı sağ terörizmin arttığına dair bazı çalışmalar ve endişeler var. Siz bu görüşlere katılıyor musunuz? Sizce aşırı sağ terörizm gelecekte Amerika Birleşik Devletleri’nde bir tehdit haline gelecek mi, yoksa şimdiden bir tehdit haline geldi mi? Siz de Amerika Birleşik Devletleri’ndeki aşırı sağ terörizmin genellikle irksal üstünlükçülük ve hükümet karşıtı duygularla motive edildiğine inanıyor musunuz?

Prof. Gus Martin: Amerika Birleşik Devletleri’nde aşırı sağ terörizm tehdidi hâlihazırda önemli bir endişe kaynağıdır ve son yıllarda artış göstermektedir. Amerika Birleşik Devletleri tarihsel olarak cihatçı aşırıcılık da dâhil olmak üzere çeşitli terörizm türlerinden gelen tehditlerle karşı karşıya kalmış olsa da, sağ aşırıcılık farklı ve büyüyen bir sorun teşkil etmektedir. Aşırı sağcı gruplar ve bireyler Amerika Birleşik Devletleri’nde daha aktif ve organize hale gelmiş, çevrimiçi topluluklar, forumlar ve sosyal medya platformları çoğalmış, bu da eleman temini, radikalleşme ve koordinasyonu kolaylaştırmıştır. Beyaz üstünlükçüler, neo-Naziler ve hükümet karşıtı milisler gibi gruplar, toplu katliamlar, bombalamalar ve azınlık topluluklarına yönelik hedefli saldırılar da dâhil olmak üzere bir dizi şiddet eylemine girişmiştir. Aşırı sağcı terörizmin Amerika Birleşik Devletleri’nde bir tehdit haline gelme potansiyeline katkıda bulunan çeşitli faktörler bulunmaktadır. Beyazların üstünlüğü, nativizm ve hükümet karşıtı aşırıcılık gibi aşırı sağcı ideolojiler radikalleşmeye yatkın bireyleri cezbetmeye devam etmektedir. Çevrimiçi propaganda, komplo teorileri ve aşırı söylemler radikalleşme sürecine katkıda bulunarak bireyleri şiddet yanlısı aşırıcılığa ağırlara ve hareketlere çekmektedir.

Ayrıca, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki siyasi kutuplaşma ve toplumsal bölünmeler aşırı sağın gelişmesi için verimli bir zemin yaratmıştır. Aşırıçılık yanlısı gruplar, destekçi toplamak ve şiddet eylemlerini meşrulaştırmak için kimlik, mağduriyet ve çatışma söylemlerini güçlendirerek toplumdaki şikâyetleri, endişeleri ve kızgınlıkları istismar etmektedir. Önemli bir şekilde, aşırı sağcılar genellikle beyaz bir etnik devlet kurulması, hükümetin devrilmesi veya algılanan kültürel veya ırksal üstünlüğün savunulması gibi hedeflerine ulaşmak için şiddet kullanımını savunan ideolojileri benimserler. Aşırıçılık yanlısı ideolojilerin silah haline getirilmesi, azınlık topluluklarını, dini kurumları ve hükümet tesislerini hedef alan terör ve kitlesel şiddet eylemlerine yol açabilir.

Bu faktörler göz önüne alındığında, aşırı sağ terörizmin Amerika Birleşik Devletleri'nde bir tehdit oluşturma potansiyeli önemlidir ve kolluk kuvvetleri, istihbarat teşkilatları, politika yapımcılar ve sivil toplum kuruluşlarının yakın ilgisini gerektirmektedir. Aşırı sağ aşırıçılığın önlenmesi ve bununla mücadele edilmesi, radikalleşmenin temel nedenlerini ele alan, toplumun direncini güçlendiren, aşırı söylemlere karşı koyan ve sosyal uyumu ve kapsayıcılığı teşvik eden kapsamlı bir yaklaşım gerektirir. Amerika Birleşik Devletleri, aşırı sağ aşırıçılığın altında yatan nedenleri ele alarak ve aşırı ağırları bozma çabalarını artırarak aşırı sağ terörizm riskini azaltabilir ve her türlü şiddet içeren aşırıçılığa karşı koruma sağlayabilir.

TRAD: Profesör Martin, bazı uzmanlar kitle iletişim araçları ile terörizm arasında simbiyotik bir ilişki olduğuna inanıyor. Siz de bu tür bir ilişkinin var olduğuna inanıyor musunuz? Terörle mücadelede medyanın rolü hakkındaki düşüncelerinizi de açıklayabilir misiniz?

Prof. Gus Martin: Kitle iletişim araçları ve terörizm arasındaki ilişki karmaşık ve çok yönlüdür, ancak aslında bir şekilde simbiyotik olarak da nitelendirilebilir. Terörizm dikkat çekmek ister, korku ve kaos yaymayı amaçlar. Kitle iletişim araçları, geniş erişimi ve sürekli kapsama alanıyla teröristlere arzuladıkları platformu sağlar. Terörist eylemler genellikle medyada geniş yer bulur, bu da etkilerini artırır ve mesajlarını olayın kendisinin yapabileceğinden daha fazla yayar. Terör örgütleri kitle iletişim araçlarını genellikle eleman kazanma ve propaganda aracı olarak kullanırlar. Sempatizanlarını ve elemanlarını davalarına çekmek için geleneksel medya kuruluşları veya çevrimiçi platformlar aracılığıyla videolar, açıklamalar veya manifestolar yayınlatabilirler. Ayrıca, terörizmin medyada yer alması kamuoyunu ve hükümet politikalarını etkileyebilir.

Hükümetler terör eylemlerine güçlü bir şekilde karşılık vermek için kendilerini baskı altında hissedebilir ve bu da güvenlik önlemlerinde, dış politikalarda ve hatta askeri müdahalelerde değişikliklere yol açabilir. Terör örgütleri, medyanın eylemlerini ve hükümetin tepkilerini yayınlayacağını bilerek, bu tür tepkileri kışkırtmak için stratejik olarak saldırılar gerçekleştirebilir. Dolayısıyla, medyanın çizdiği çerçeve halkın terörizmi ve terör örgütlerini nasıl algıladığını şekillendirebilir. Olayların haberleştirilme şekli, kullanılan dil ve seçilen imajlar, medyanın seçtiği bağlam ve çerçevelemeye bağlı olarak halkın teröristleri acımasız suçlular mı yoksa sempatik özgürlük savaşçıları olarak mı gördüğünü etkileyebilir.

Medya terörizmle mücadele çabalarında çeşitli şekillerde önemli bir rol oynayabilir. İlk olarak, medya kuruluşları terör tehditleri, hükümet müdahaleleri ve güvenlik önlemleri hakkındaki bilgileri halka ulaştırmak için hayati bir kanal olarak hizmet edebilir. Zamanında ve doğru habercilik, vatandaşların bilgi sahibi ve tetikte olmalarına yardımcı olarak kendilerini ve toplumlarını korumak için uygun adımları atmalarını sağlayabilir. İkinci olarak medya, terör olaylarına doğru ve dengeli bir şekilde yer vererek terör örgütleri tarafından yayılan söylemlere karşı koymaya yardımcı olabilir. Bu, yanlış bilgilerin çürütülmesini, sansasyondan kaçınılmasını ve terörizmin yıkıcı doğasının vurgulanmasını içerir. Medya, teröristlerin motivasyonları ve taktikleri hakkında daha incelikli bir anlayış sunarak aşırıcılık yanlısı ideolojilerin cazibesini zayıflatabilir. Üçüncü olarak, terör saldırılarının ardından medya, saldırıdan etkilenen toplumlarda birlik ve direncin teşvik edilmesinde önemli bir rol oynayabilir. Medya kuruluşları dayanışma, merhamet ve dayanıklılık hikâyelerini öne çıkararak terör eylemlerinin yarattığı korku ve bölünmeyi azaltmaya yardımcı olabilir. Buna ek olarak, medya siyasi liderlerin, toplum liderlerinin ve sıradan vatandaşların direnç ve meydan okuma mesajlarını güçlendirerek terörizmin toplumu bölmeyeceği veya yenmeyeceği mesajını pekiştirebilir. Dördüncü olarak, medyada yer alan haberler kolluk kuvvetleri ve istihbarat kurumlarının terörizmi önleme ve terörizmle mücadele etme çabalarına yardımcı olabilir. Sorumlu habercilik, şüpheli faaliyetler konusunda halkın farkındalığını artırmaya yardımcı olabilir, bireyleri potansiyel tehditleri bildirmeye teşvik edebilir ve kolluk kuvvetleri ile halk arasında iş birliğini kolaylaştırabilir. Buna ek olarak, yetkililerin medya aracılığıyla kontrollü bir şekilde bilgi yayması, kamuoyunun algılarını ve terör olaylarına yönelik tepkilerini şekillendirmeye yardımcı olabilir. Beşinci olarak, medya farklı topluluklar, dinler ve kültürler arasında yapıcı diyalog ve anlayışı kolaylaştırabilir,

böylece terörizmi körükleyebilecek sosyal ve siyasi şikâyetleri azaltabilir. Medya, farklı sesler ve bakış açıları için bir platform sağlayarak hoşgörü, empati ve karşılıklı saygının teşvik edilmesine yardımcı olabilir ve terör örgütleri tarafından desteklenen nefret ve bölünme söylemlerinin altını oyabilir.

Genel olarak, medyanın terörizmle mücadeledeki rolü çok yönlüdür; bilgi yayma, anlatılarla karşı koyma, toplumun direncini artırma, kolluk kuvvetlerinin çabalarını destekleme ve diyalog ve anlayışı teşvik etmeyi kapsar. Medya kuruluşları, devlet kurumları, sivil toplum grupları ve kamuoyu arasında etkili bir işbirliği, medyanın terörle mücadelede ve barış ve istikrarın desteklenmesinde bir güç olarak potansiyelinden faydalanmak için elzemdir.

TRAD: Profesör, son sorumuz terörizmin geleceği ile ilgili. “Eski” terörizmin birçok yönden simetrik ve öngörülebilir olduğuna inanıyoruz. Ancak şimdi teknoloji sadece terörizmle mücadele politikalarını değil, aynı zamanda terörizm taktiklerini, tekniklerini ve tedariklerini de geliştirdi. Peki, bu perspektifte devletlere ve terörizme yönelik yeni tehditleri nasıl tahayyül ediyorsunuz? Terörizmin yakın vadeli geleceği ile ilgili trendleri nasıl tanımlıyorsunuz?

Prof. Gus Martin: Yakın gelecekte siyasi şiddet kullanma olasılığı yüksek seviyede olmaya devam edecektir. Terörizmin yakın vadeli geleceğini şekillendiren çeşitli eğilimler bulunmaktadır. Terörizm, isyan, organize suç ve siber savaş gibi diğer çatışma biçimleriyle giderek daha fazla iç içe geçmektedir. Terör örgütleri, siber saldırılar, propaganda yayma ve yasadışı finansman dâhil olmak üzere geleneksel şiddet eylemlerinin ötesinde çok çeşitli faaliyetlerde bulunmak için teknolojik gelişmelerden yararlanmakta ve yönetim boşluklarını istismar etmektedir. Terör örgütleri taktiklerini ve hedefleme stratejilerini gelişen güvenlik önlemlerine ve jeopolitik dinamiklere göre uyarlamaktadır. Yalnız kurt veya küçük hücre operasyonları gibi düşük maliyetli, yüksek etkili saldırıların yanı sıra kalabalık kamusal alanlar, ulaşım merkezleri ve sembolik yerler gibi yumuşak hedeflere yönelik saldırılara yönelik artan bir eğilim vardır.

İnternet ve sosyal medya platformları terör örgütlerinin radikalleşme ve eleman kazanma çabalarında önemli bir rol oynamaya devam etmektedir. Çevrimiçi propaganda, telkin ve eleman temini kampanyaları terör örgütlerinin küresel bir kitleye ulaşmasını, bireyleri uzaktan

radikalleştirmesini ve doğrudan fiziksel temas olmadan saldırılara ilham vermesini veya yönlendirmesini sağlamaktadır. Ayrıca, insansız hava araçları, yapay zekâ ve biyo-teknoloji gibi teknolojideki ilerlemeler terör örgütlerine yeni araçlar ve kabiliyetler sağlamaktadır. Bu teknolojiler gözetleme, keşif, propaganda yayma ve hatta yeni kitle imha silahlarının geliştirilmesi gibi çeşitli amaçlar için silah haline getirilebilir.

Önemli terörle mücadele çabalarına rağmen, terör örgütleri güvenlik güçlerinin baskısı karşısında evrim geçirerek ve taktik, teknik ve prosedürlerini güvenlik açıklarından faydalanmak ve tespit edilmekten kaçınmak için uyarlayarak esneklik göstermişlerdir. Bu uyarlanabilirlik, sürekli değişen tehdit ortamında terörle etkin bir şekilde mücadele etmenin süregelen zorluğunun altını çizmektedir. Terörizm giderek ulusal sınırları aşmakta, terör örgütleri ulus ötesi ağlar ve ittifaklar oluşturmaktadır. Terörizmin küreselleşmesi savaşçıların, fonların ve fikirlerin sınır ötesine akışını kolaylaştırarak grupların aynı anda birden fazla ülkede faaliyet göstermesine ve dünya çapında benzer düşünen örgütlerle işbirliği yapmasına olanak sağlamaktadır.

Bu eğilimlerin ele alınması, sadece geleneksel güvenlik önlemlerini değil, aynı zamanda siyasi şikayetler, sosyo-ekonomik marjinalleşme ve ideolojik aşırıcılık gibi terörizmin altında yatan nedenlerin ele alınmasına yönelik çabaları da kapsayan çok yönlü bir yaklaşım gerektirmektedir. Hükümetler, kolluk kuvvetleri, istihbarat servisleri, sivil toplum örgütleri ve teknoloji şirketleri arasındaki işbirliği, terörizm tehdidini etkili bir şekilde azaltmak ve yakın vadede barış ve istikrarı desteklemek için gereklidir.

TRAD: Sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ederiz. Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Prof. Gus Martin: Terörizm ve terörizmle mücadele alanındaki bu çok önemli soruları tartışma onurunu bana verdiğiniz için teşekkür ederim. İlgi alanlarınıza hitap etmek benim için bir zevkti. Gelecekteki çalışmalarınızda size başarılar dilerim.